

מ"ת 47711/03/15 - רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נגד מוחמד נדאל טחאן

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 47711-03-15 רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נ' אבו
כאטר(עציר) ואח'
בפני כבוד השופטת נווה בן אור

רשות המיסים-מע"מ:היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים
באמצעות עו"ד יהונתן גולן

המבקשת

נגד

מוחמד נדאל טחאן

המשיב

על ידי ב"כ עו"ד מוחמד חלאילה ועו"ד ליזה זלטיין

החלטה

בהחלטתי מ-29.3.2017 קבעתי כי המשיב יוכל להיות נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני תחת מעצר בין כותלי הכלא, בכפוף לתנאים נוספים ובכללם הפקדה כספית בסכום של 150,000 ₪.

ערים שהגישו שני הצדדים נדחו על ידי בית המשפט העליון (כב' השופט י' דנציגר) בבש"פ 2891/17 מ-5.4.2017.

על אף האמור, המשיב (נאשם 5 על פי כתב האישום), לא עבר למעצר בפיקוח אלקטרוני מן הטעם שלא הפקיד את הסכום הנדרש. המשיב פנה בבקשה לעיון חוזר, בטענה כי אינו יכול לעמוד בדרישה האמורה, והציע כי חלף ההפקדה יעשה שימוש בנכסים שנתפסו על ידי המבקשת בתפיסה זמנית, לשם חילוטם עם סיום ההליכים, ככל שהמשפט יסתיים בהרשעתו.

בתגובת המבקשת לבקשה נטען, כי הרכוש שנתפס מן המשיב כולל אך ורק שני כלי רכב, השייכים למשיב ולאחיו (הנאשם אף הוא), ואשר שוים הכולל מוערך בכ-225,000 ₪. יוער, כי המבקשת התנגדה, על דרך העקרון, לבקשה לעשיית שימוש דואלי ברכוש שנתפס, והסתמכה על החלטות של בית המשפט העליון בבש"פ 8577/13 מדינת ישראל נ' יעקב ברגר (26.12.2013) ובבש"פ 3120/06 מדינת ישראל נ' סמיון בניאורשווילי (9.8.2006), מהן עולה כי הכלל הוא שאין לעשות שימוש בנכסים שניתן לגביהם צו חילוט זמני לצורך ערובה.

בבקשה לעיון חוזר נטען, כי עונשים שהוטלו על נאשמים אחרים בפרשה, שכבר הורשעו, לא עלו על כמה מאות אלפי שקלים וכי יתר הנכסים שנתפסו להם הוחזרו. בפרט הפנה ב"כ המשיב לעניינו של אנדרו בשיתי. עוד נטען, כי בנוסף

לכלי הרכב האמורים, ניתן להציע כערובה זכויות בחנות שרכש המשיב בסכום של כ-292,000 ₪.

בתגובה לאמור לעיל טענה המבקשת כי אין היא סבורה שיש מקום לחשוף את הפרטים הנוגעים לשווי נכסיו של אנדרו בשיתוף משיקולים של צנעת הפרט, אולם מכל מקום שווי הרכוש שהבעלות בו יוחסה לאותו נאשם ואשר נתפס בהליך הזמני, לא עלה על 100,000 ₪. ב"כ המשיב חלק על האמור והפנה להודעות שונות מפיו של אותו בשיתי, במסגרתן נחקר על נכסיו וטען כי קנה בית פרטי בראס אל עמוד בסכום של 300,000 ₪, כי בידו מספר כלי רכב ששוויים הכולל הוא כ-307,000 ₪ וכי רכש חלקת אדמה ברמלה תמורת 40,000 ₪.

במהלך הדיון הראשון שהתקיים בבקשה האמורה טענה המבקשת כי החנות הנזכרת לעיל כלל אינה יכולה לשמש בטוחה באשר המשיב התכחש לבעלותו בה במהלך חקירותיו וטען כי אין לו בה כל זכויות; כי חומר הראיות מעלה כי דווקא לנאשם 1 בכתב האישום יש זיקה לנכס האמור, וכי שוויה המוערך אינו עולה על כ-95,000 ₪. בכל הנוגע להתרעמותו של ב"כ המשיב על כך שערך כלי הרכב שנתפסו הולך ויורד עמדה ב"כ המבקשת על כך שביקשה הוראות למכירתם על מנת שלא ייפגע ערכם אולם לא ניתנה בקשר לכך החלטה אופרטיבית.

ב"כ המשיב ביקש שהות על מנת שיוכל להתייחס לטענות הנוגעות לחנות ולפיכך קיימתי דיון נוסף בבקשה. בדיון שהתקיים היום הציג ב"כ המשיב הודעה החתומה על ידי ב"כ נאשם 1, בה הוא מודיע כי למרשו, נאשם 1, אין התנגדות כי החנות תשמש ערובה להבטחת תנאי שחרורו של המשיב. בנוסף הפנה לחוות דעת שמאית שהוגשה במסגרת הליכי החילוט הזמני, על מנת להראות שהשמאות מתייחסת למחירי נכס תפוס בעוד שהחנות הנדונה אינה כפופה לזכויות של איש.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה לעיון חוזר להידחות. החלטתי מ-29.3.2017, על תנאיה, נועדה להבטיח פיקוח הדוק על המשיב, כאשר הבאתי בחשבון את הקשיים הכרוכים בהטלת פיקוח אלקטרוני, והמעלים כי אין המדובר בפיקוח "הרמטי" בשל מיקומו של הנכס בו יתקיים הפיקוח. על מנת לאפשר את המרת המעצר בין כותלי הכלא למעצר בפיקוח אלקטרוני, סברתי כי איזון של הקשיים הנובעים מתנאי הפיקוח ייעשה בדרך של הפקדת ערובה משמעותית. בית המשפט העליון, כאמור לעיל, דחה את העררים שהוגשו על החלטה זו.

ההצעה שבאה עתה, לעשות שימוש דואלי ברכוש שנתפס במסגרת הליכי החילוט הזמני, אינה נמצאת בעיני מתאימה, בהינתן הרכוש הדל, יחסית, שנתפס ובשים לב לכלל ולפיו רק במקרים חריגים ייעשה שימוש דואלי בנכסים כאלה. לא מצאתי כי עניינו של בשיתי יכול לשמש תשתית להכרעה בעניינינו. הגם שבשיתי התייחס, בחקירותיו, לנכסים שונים, נטען כי הרכוש שנתפס ממנו לשם חילוט אינו עולה על 100,000 ₪. החנות המוצעת נתפסה מידי של נאשם 1 ומשכך העובדה שהוא מסכים כי תשמש ערובה לשחרורו של המשיב אינה מעלה או מורידה. לכך יש להוסיף כי טיב הבעלות בה אינו ברור עד תום. היינו האם המדובר בחנות שנרכשה בדמי מפתח או שמא המדובר בחנות המצויה בבעלות מלאה של מאן דהוא, טעונה בירור.

משכך, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק מן ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ז, 26 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.